

Jamsai

ใครๆ เขาก็คิดว่าเด็กนั้นเป็นอมตะ
แต่สำหรับฉันทำในรู้สึกลายเส้นลงทุกขมระเหยเนี่ย!?

Jamsai
ทดลองอ่าน

Ring
the Bell
สาว

Jamsai
ทดลองอ่าน

สถาปัตยกรรม
กับ
เด็กหนุ่ม
ของเธอ

Jamsai
ทดลองอ่าน

พงศ์ทิ ธิชัย
ZOO กวี

Jamsai
ทดลองอ่าน

Ring the Bell
สาวลาปยศ
กับเด็กหนุ่ม
ของเรา

Jamsai
ทดลองอ่าน

Ring the Bell
สาวลาปยศ
กับเด็กหนุ่มของเรา

Ring the Bell
สาวลาปยศ
กับเด็กหนุ่มของเรา

ใครๆ เขาก็คิดว่าฉันเป็นนางเอก
แต่สำหรับฉันนี่สิ...รัก
ของเขาคือความตายของฉัน

ใครๆ เขาก็คิดว่าฉันเป็นนางเอก
แต่สำหรับฉันนี่สิ...รัก
ของเขาคือความตายของฉัน

Jamsai
ทดลองอ่าน

พาดิ์เดือน
200 MW

www.jamsai.com

www.jamsai.com

รู้จัก
นักเขียน

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ มธุรินค่ะ
ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนทั้งที่เพิ่งเคยเห็นกันและคนที่คุ้นเคยค่ะ
ถึงจะวาดกับแจ่มใสมานานแล้วแต่ก็อยากวาดให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ
ขอฝากหน้าปกและภาพข้างในด้วยนะคะ หวังว่าจะวาดได้ถูกใจกัน
จะพยายามค่ะ ^_^

มธุริน จุฬพุดมิพงษ์

<https://www.facebook.com/MathurinGallery>

เรื่องราวของคนสองคนที่ชีวิตไม่ได้ดีแต่อะไรมากมาย
แต่สุดท้ายก็ยังอยากดูดีที่สุดในสายตาของคนที่รัก

1

เด็กชายเบลล์ตาสระอิ กับ เนอสเซอร์รี่ของนางสาวเปียร์

'เปียร์~ ตอนนี้อยู่อยู่มัยลูก'

'ก็ยุ่งๆ อยู่อะแม่'

'ดีเลย ถ้าจั่งแม่ฝากน้องไว้กับลูกแป็บนึงนะ'

=____=^^

คือใจอะคะ แม่จันอยู่บนโลกนี้มาสี่สิบกว่าปีไม่เข้าใจคำว่ายุ่งอยู่ หรือว่านางโนสนโนแคร์ ถ้ามาให้ดูมารยาทงามตามสไตล์หญิงไทยไปจั่ง เพราะกะว่าจะจิกหัวใช้จันเยี่ยงทาสอยู่แล้วจั่งเหอไม่ต้องแปลกใจเลยนะว่า จันได้เชื่อไม่แคร์สื่อแถมชอบทำตัววันสี่โลกจากใครมา

'แม่ เปียร์บอกว่าเปียร์ยุ่งอยู่ ทำไมบ้านนั้นเขาไม่เลี้ยงหลานเขาเองอะ เอามาฝากไว้อยู่ได้ทุกที่ทุกวันเนี่ย นี่บ้านคนใจ ไม่ใช่เนอสเซอร์รี่'

'โอ๊ย~ เป็นแค่เด็กนักเรียนมันจะยุ่งอะไรนักหนาคะคุณลูก เรื่องแค่นี้ ช่วยแม่หน่อยไม่ได้รึไง'

'ทำไมแม่พูดจั่งอะ ไม่รู้ไรชะละ ชีวิตเด็กสิบหกมันบีบี่มากกว่าที่แม่เห็น หลายเท่านัก ไหนจะเรื่องรัก ไหนจะเรื่องเรียน ปวดหัวจนแทบจะเดินเวียนเทียน

แก้เครียดอยู่แล้วเนี่ย'

'ชีวิตคนเราเจอเรื่องหนักหนาอยู่ทุกวันนี้แหละ อย่างแมนี่ไง ถ้าเกิดแม่ว่างสักนิดแม่อีกจะเป็นคนดูตัวเอง แต่ที่นี่แม่มึงงานดี คีคนี่ช่างใหญ่หลวงนัก เมื่อเงินยกทัพมาปักหลัก อยากรักแต่ไหนก็ทำไม่ได้ จิตใจของซิงเกิลมั่มที่ต้องทำงานหารุ่นหารมาหาเงินมาจุนเจือช่วยเหลือลูกน้อยมันช่างร้ายรานเสียนี้กระไร ไหนจะต้องผ่อนบ้านผ่อนรถ ค่าน้ำค่าไฟก็ต้องจ่าย เงินเดือนตำรวจก็แทบจะไม่พอयाได้ ได้แต่หวังว่าลูกน้อยที่อุ้มท้องมานานถึงเก้าเดือนจะช่วยแบ่งเบาภาระได้ แต่ก็หามีไม่เลยจริงๆ เฮ้อ~'

'โห~ พุดมาขนาดนี้แล้วก็ให้เปียร์มุดกลับเข้ามาดลูกแม่เลยเถอะ อย่าให้อยู่ใช้ชีวิตที่เหลือต่อไปอีกเลย TOT'

'เปียร์...'

'...'

'แม่อรักลูกนะ'

'เอิ่ม...'

แม่มองตาฉัน

ฉันหลบตาแม่

อย่าคะมารดา กรุณาอย่ามามากนี้ ฉันไม่สตรงกับสายตาและน้ำเสียงแบบนั้น

'เปียร์ แม่อรักลูกนะ'

มีความรืพิต หน้าฉันลึบเหลือสองเซนต์ เราสองแม่ลูกผูกพันได้แต่ มองหน้ากันอย่างไร้ซึ่งๆ ทำมกลางความเงิบที่ปกคลุม หุ้มอึกที่ด้วยความกดดันระดับสิบจนฉันอดส่งเสียงขึ้นมาทำลายความอึดอัดไม่ได้

'แม่...'

'...'

'อย่าเสียบสิ ใจคอไม่ดีเลย'

'เปียร์'

'...'

'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'

'...'

'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'

'...'

'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'

'...'

'แม่ฝากน้องหน่อยนะ~ นะ~ นะ~~'

โอ๊ยพอ!

ก่อนอื่นฉันขอขยาดความคำว่า *น้อง* ของแม่ผู้เคารพรักสักหน่อย มันคือเด็กผู้ชายวัยสิบสองขวบคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่บ้านหลังตรงข้าม ouse ชีวิตอยู่กับลุงคนหมวดเต็มหน้าและย่าบ้านี่โรครจิตที่ต้นสนทชิตเชื่อมกับแม่บังเกิดเกล้าของฉัน เมื่อใดก็ตามที่บ้านนั้นยกโขยงครอบครัวกันไปเที่ยวต่างจังหวัดไปต่างประเทศ ไปนอกโลก ไปโคจรอูรอบดาวอังคาร ไปไหนก็ตามที่ไม่ใช่การนอนตีพุงอยู่กับบ้าน พวกนางก็จะเอา 'เด็กชายสรล์' หรือ 'เบลล์' หรือ 'น้องเบลล์' หรือ 'เจ้าเบลล์' หรือหน้กๆ หน้อยก็ 'ไอ้เบลล์' หลานชายสุดที่รักเพียงคนเดียวมาฝากไว้กับบ้านฉันอย่างไม่มีความเกรงใจใดๆ เงินสักไก็ไม่เคยให้ ยังจะเอามาฝากไว้ยู่ได้

ถึงแม้ว่านางจะสนิทกับแม่ฉัน แต่กับฉันนั้นบอกได้คำเดียวว่าอยู่ร่วมโลกกันยาก เจอกันที่ไรก็คุยแต่ที่อปปิกเดิมๆ คือการยกยออปบั้นลูกชายห้วกะทิตีหน้าตาดีเลิศดั่งตงมาจากสรวงสวรรค์ของตัวเอง น้องบิวกำลังเตรียมตัวสอบหมอย่างนั้น น้องบิวได้เกรด 4.00 มาตั้งแต่เป็นเอ็มปริโอจนตอนนี้ก็ยังไม่เคยได้เกรดอื่นใดอย่างนี้ เจอกันคราวหน้าคงบอกน้องบิวชื่อออกมาเป็นทองคำ

อันที่จริงการเรียนของฉันก็ไม่ได้ชั่ววู้หู่เหอะ เกรดก็พอจะไปวัดไปมาได้ แต่ย่าบ้านี่ร้ายก็ยังมีควมหวังใใใใจคุณภาพชีวิตของฉันด้วยการกระแหนะกระแหนะและเอาฉันไปเปรียบเทียบกับลูกชายสุดที่รักของตัวเองตลอดเวลา พอฉันเริ่มจะเสียงกลับแม่ก็จะด่าว่าฉันเป็นเด็กก้าวร้าว ไร้ล้มมาคารวะ พุดจาไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ ทั้งๆ ที่ย่าบ้านี่นเริ่มก่อนเห็นๆ ผู้ใหญ่ตีๆ ที่ไหน

เขาหาเรื่องเด็กกันบ้าง ทำไมแม่ไม่มองตรงจุดนี้ คิดแล้วแค้นใจยิ่ง หรือจริงๆ คนที่เป็นลูกแม่ไม่ใช่ฉันแต่เป็นบ้านี่วะ ถึงจะฟังดูไร้สาระแต่ฉันเริ่มคิดจริงจังนะ

"เปียร์คร่าบ~~~ ^_^"

เจ้าเบลล์มันมาแล้วค่ะ ยิ้มหวานหยาดยิ้มพร้อมเสียงดังแว่วมาแต่ไกล วันนี้ไอ้เด็กนั้นมันแต่งตัวด้วยชุดเสื้อกล้ามสีชมพูลายฟิงก์แพนเตอร์แมวมีหน้าตาทงนประสาท ฉันจำได้ทันทีว่ามันเป็นเสื้อตัวเก่าของไอ้บิว และจำได้อีกว่าตอนบิวใส่มันดูสะตืดสะตืดชนิดที่ว่าสาวน้อยน่ารักสดใสอย่างฉันแทบล้มกราบแทบทำให้มันหยุดสะตืดสักที แต่พอมาอยู่บนตัวเจ้าเบลล์มันกลับดูฟุ้งฟุ้ง มุมิ ครุคริ อินโนเซนต์ น่าเอ็นดูเป็นที่สุด คือแบบ... เด็กบ้านนี้มันหน้าตาดีทั้งบ้านแหละค่ะ แต่แตกต่างกันที่ชื่อว่า อีตาบิวนี้เรียกได้ว่าออร่ามรณะมาเต็ม...กวนบาทาตั้งแต่ร่างยังเงา แต่ใครเล่าจะทำเจ้าเบลล์ หน้าตาดีเป็นคนดี ออราดูจเทวดาตัวน้อยๆ ถึงมันจะมีบ้านำราคาญไปหน่อย แต่ก็ต้องยอมรับว่าเด็กนี้มันหล่อตั้งแต่เล็กแต่น้อย อายุเพียงจะเท่านี้หน้าเนียนก็ก้าวกระโดดไปไกล ไม่ต้องจินตนาการถึงขนาดคนอื่นอีกไม่กี่ปีข้างหน้าว่าที่สามี่แห่งชาติซัวร์ = =

"เบลล์ พี่บอกหนูกี่ครั้งแล้วก็ไม่ให้เรียกเปียร์เฉยๆ ให้เรียกพี่เปียร์"

"ได้ไงอะ (' ')"

"เฮ้า ก็พี่อายุเยอะกว่า หนูก็ต้องเรียกพี่ว่าพี่ไง"

"แต่พี่บิวบอกว่าให้เรียกเปียร์ว่าเปียร์เฉยๆ ห้ามเรียกว่าพี่"

"ทำไม -_-"

อีตานั่นมันสอนอะไรแปลกๆ ให้เด็กอีกคะ

"ก็พี่บิวบอกว่าเบลล์กับเปียร์อายุเท่ากัน" ฝึเถอะไอ้คุณบิว เด็กตัวเท่า ราวนมฉันจะเอาอะไรมาอายุเท่าฉันวะ มันพูดจาเลอะเทอะอะไรกับน้องเนี่ย : (

"ตกลงเธอเบลล์ หนูอายุเท่าไร พี่อายุเท่าไร ให้มันรู้บ้างนะ หนู ป.หก พี่ ม.สี่ ห่างกันก็ป็นปีให้ตีๆ"

"อ่า...แต่พี่บิวบอกมาจริงๆ นะฮะ"

"..."

"ว่าอายุสมองเป็ียร์อยู่ ป.หก"

"..."

"พีบิวบอกให้เป็ียร์กินปลาเยอะๆ ด้วย"

"..."

"เพราะในปลามีโอเมก้าสาม ช่วยเสริมสร้างมันสมอง"

อีม คุณนิวคะ ปากแบบนี้เขาไม่เรียกว่าพูด มันต้องเรียกว่าเห่า สมแล้วที่มันเกิดมาเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของยัยป้านี้โรคจิตที่ฉันทเกลียด แม้ว่าฉันจะเกลียดมันไม่เท่ากับแม่มัน แต่ขอประกาศไว้ตรงนี้เลยว่าฉันจะต้องตบหัวมันให้ได้ภายในชาตินี้ และถ้าชาติหน้ามีจริงก็ขออย่าได้เกิดในภพภูมิเดียวกันอีกเลย -_-+

"เบลล์ หนูฟังคำพี่ให้ดีนะ จำให้แม่นแล้วเอาไปบอกบิวมันด้วย" ฉันหันไปจับไหล่น้องพร้อมจ้องหน้าและเหยียดยิ้มมุมปากอย่างร้ายกาจปราศจากความตึงามทั้งปวง เจ้าเบลล์มองฉันอย่างไร้ใจ

"เอ่อ ครับ?"

"อ่านปากพี่นะคะ"

"..."

"ไอ้บิว ไอ้คน xxxxxxxx"

ต้องเซ็นเซอร์ไว้ เพราะสิ่งที่ฉันพูดออกไปเป็นสิ่งที่ผู้อ่านเยาวชนต้องได้รับคำแนะนำ ตาแป๋วๆ ของน้องเบลล์ถึงกับจ้องหน้าฉันปริบ...ปริบ...ปริบ...เหมือนกำลังสับสนระคนสงสัยกับความถ้อยถ้อยความเป็นกุลสตรีของฉัน ซึ่งมันไม่ค่อยมีอยู่แล้วอะ ไม่ต้องแปลกใจหรอก

"เอ่อ..."

"..."

"เป็ียร์"

"..."

"เบลล์ต้องพูดแบบนี้กับพีบิวจริงหรือ"

"เออ"

ฉันยัยก็วิ่งตอบกลับไป

"แต่..."

"..."

"พีบีวใจดีกับเบลล์ที่สุดในบ้านเลยนะ ถ้าพีบีวโกรธเบลล์แล้วเบลล์จะ
ทำยังไงอะ T_T"

น้องเบลล์มีความทำหน้าอแงใส่ฉัน ฉันหรีตตามองจุมูกโต่งๆ ของนาง
แล้วก็ยื่นมือไปบีบเบาๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมันเป็นเด็กหน้าตาน่ามันเขี้ยว
น่าขบเคี้ยวอะไรเบอร์นี้ ทำหน้าอแงแก้มปองน้ำตาคลอเข้าใส่ฉันก็ยังดูน่ารัก
น่าหยุกไปหมด โอ๊ยยย เอ็นดูมากเว่ออออร์ ไม่เข้าใจว่าเดิมว่าทำไม
ไอ้คนปากคัตรูแมวอย่างอีตาวิวกับยัยป้านี้ถึงได้มีหลานชายหน้าตาน่ารัก
เหมือนคนละลายพันธุ้กันขนาดนี้วะ งงในง

"เป็นตุ๊ดเหรอหนูอะ แค่ฝากส่งสารหาบิวมันนิดๆ หน่อยๆ ต้องร้องไห้
ด้วยเหรอไง"

แต่ก็ต้องยอมรับเหอะว่าเห็นหน้ายู้อยู่ของมันแล้วก็อดใจอ่อนไม่ได้
ไม่มาเป็นฉันคงไม่เข้าใจ ความหน้าตาดีของไอ้เด็กนี้มีมันระดับปรมาจารย์ คือ
ถ้ามันโตกว่านี้อีกนิด ไม่ได้อายุห่างกับฉันสามสี่ปีแบบนี้ฉันนี่พร้อมถวายตัว
เป็นทาสมันทั้งชีวิตเลยที่เดียวอะคะ เอาจริงๆ มันนิสัยน่ารักน่าหยิกมาก
ด้วยแหละ แต่กลัวใจมันจะโตมากลายเป็นแบบไอ้บิว เพราะเด็กคนนี้มีมันมี
สกิลการเรียนรู้จากการจดจำคำสั่งสอนของคนรอบข้าง ดูได้จากการที่มัน
ลามาปามเรียกชื่อฉันห้วนๆ โดยไม่มีพินำหน้า นั่นก็เพราะไอ้บิวสอนมา ไอ้บ้านั้น
อย่าให้ฉันเจอ แม่จะตบให้ขาดใจตายภายในสิบวิ - -

"ก็เบียร์บอกให้เบลล์ไปต่าพีบีวอะ เบลล์ทำแบบนี้กับพีบีวไม่ได้..."

"มันเป็นลูกเทวดารึไง แค่ต่าๆ ไป มันไม่ตายหรอก" หน้าเป็นคอนกรีต
เสริมใยเหล็กแบบอีตาวิวอะ ชี้คร้านจะรู้สึกชิลๆ ด้วยซ้ำ

"ป้านี้ต้องฆ่าเบลล์แน่ๆ TOT"

"โอ๊ย หนูเบลล์~ พีจะบอกอะไรให้ฟังนะลูก หนูจะกลัวไปไยกับ
ยัยป้านี้โรคจิตนั่นอะ นอกจากด่านางก็ทำอะไรหนูไม่ได้หรอก หรือถ้านาง
ทำหนูมาบอกพีนี่มา เดี่ยวพีจัดการให้เอง พีรอเวลานี้มานานแสนนาน..."

เอ๊ย หมายถึงที่จะปกป้องหนูด้วยชีวิตของตัวเอง แล้วถ้านางว่าอะไรหนู หนูด่ากลับไปเลยว่า 'ยัยบ้าโรคจิต ยัยชีวิตพัง ยัยกรีดตาไม่เท่ากัน เลิกห่วงวาย กับเบลล์สักที ดีอบนี่เป็นอิสระแล้ว~' อยู่กับคนวิกลจริตแบบนี้มันต้องรู้จักสู้กลับบ้างนะรู้ปะ"

ฉันทบเข้าขาดพร้อมยิ้มกริ่มกริมอยู่ในใจ ด่ายัยบ้านี่ตรงๆ ไม่ได้ ก็ด่านางผ่านหลานนางเนี่ยแหละ สะใจฉันทัก! น้องเบลล์มันยังเป็นพวก ว่านอนสอนง่ายสิ่งอะไรก็ทำอยู่ด้วย หึๆๆ

ทว่า...

"เปียร์ชอบสอนแต่อะไรไร้สาระ..."

คะ ไฉนน้องเบลล์พูดเสียงแบ้ว โบหน้าแบ้วแหว ไม่เห็นแววชั่วเลย แม้แต่น้อย แม้ประโยคที่พูดนั้นจะเลวมากก็ตาม

"ไอ้คุณเบลล์ =_="

"พีบิวบอกแบบนี้ล่ะครับ"

"-_-"

"แล้วก็บอกด้วยว่าอย่าไปฟังอะไรเปียร์มาก มีแต่เรื่องบันทอนสติปัญญา ฟังนั่น"

โอ๊ย เกลียดอีต่าบิวตอนนี้ทันปะ ไมสิ ฉันทเกลียดมันอยู่แล้ว ไอ้ตัวขัด ไซคอะตา การมีอยู่ของมันนี่ไม่เคยสร้างอะไรดีๆ ให้ฉันเลยจริงๆ!

"ไปดูทีวีไป"

ฉันทเริ่มพูดบัตราคาถุไอ้เด็กนี่ละคะ มันเป็นเด็กดี เป็นเด็กหล่อ เป็นเด็กน่ารัก การเชื่อฟังคำสั่งสอนของพีบิวของมันก็คงเป็นเรื่องราวดีๆ แต่ มาฝึไ้ฉันทนี่ฉันทกลัวจะผลอตบกะโหลกหลานชายเพื่อนสนิทแม่เหลือเกิน =_="

"เปียร์"

"บอกว่าให้เรียกพีเปียร์ =_="

หรือฉันทควรถอดใจวะ มันจะลามปามเรียกฉันทว่าเปียร์เจยกๆ ก็ปล่อยๆ ไปเถอะ แต่มันห่างกับฉันทสามสี่ปีเชียวะนะโว้ย! :(

"...เบลล์ดูทีวีได้เหวอ"

"ได้ดี อยากรู้ออกช่องไหนก็เปิดๆ ไป พี่จะไปหาอะไรกินแล้ว หิว"

"งั้นคุณการ์ตูนได้เปล่า"

"..."

"จะคุณการ์ตูนต้องเปิดช่องไหนงะ"

"เกิดมานี่ไม่เคยดูทีวีเหรอไง ทำไมต้องตื่นเต้นด้วย"

"ก็..."

"..."

"บ้านนี้ไม่เคยให้ดู"

"..."

"บ้านนี้บอกว่าเปลืองไฟ"

"..."

"บ้านนี้บอกว่าทีวีไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเด็กนรกออย่างเบลล์"

"อ้าว ยัยบ้านนี้มีปัญหาทางจิตจริงๆ ใช้ปะเนี่ย =_="

"บ้านนี้บอกแบบนี้"

"..."

"เบลล์ก็ต้องเชื่อฟัง"

"..."

"พ่อกับแม่บอกว่าเบลล์ต้องเชื่อฟังป้าระหว่างที่พ่อกับแม่ไม่อยู่"

"..."

มองบนเลยฉัน คือฉันพอจะรู้มาบ้างว่าพ่อแม่ของเด็กนี้มีปัญหาอัน นิดหน่อย แต่คิดอีกทีคงไม่หน่อยอะ เพราะถึงกับต้องหย่าร้างกัน แรกๆ ก็เห็นว่าตกลงกันดีคิดว่าจะช่วยกันเลี้ยงลูก แต่ไปๆ มาๆ ก็โยนภาระทั้งหมด มาให้ลุงคมหน้าหนวดและยัยบ้านี้โรคจิต ส่วนตัวเองก็หนีไปมีครอบครัวใหม่ หน้าตาเฉย ลูกที่เคยสร้างไว้ด้วยกันก็ปล่อยมันไป เดี่ยวมันโตไปก็เลี้ยงตัวเอง ได้เองแหละ...ฉันฟังจากแม่แล้วก็แบบ...ทำงี้ก็ได้ด้วยเหรอวะ เอาจริงเข้าหน้า ระดับน้องเบลล์เนี่ย พ่อแม่มันคิดว่าจะปั้นออกมาแบบนี้ได้อีกรอบหรือ มันเป็นเด็กที่มีเป้าหมายที่เรียกได้เลยนะว่าพ่อแม่ช่างปั้น พระเจ้าช่าง สร้างสรรค์ สวรรค์ช่างโปรดปราน ต้องลองมาเป็นฉันที่ได้มองหน้าเด็กนี่ตรงๆ

แล้วจะรู้ว่าฉันไม่ได้เวอร์แม้แต่หน่อย ทุกสัดส่วนบนใบหน้ามันพอดีไปหมด ไม่มีตรงไหนที่บกพร่องแม้แต่นิด โดยเฉพาะรอยยิ้มที่ทำให้ดวงตาเป็นสระอิ ที่ดูจะเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวของมันเลยทีเดียว

แต่เหนือสิ่งอื่นใด พ่อแม่มันคิดบ้างอะไรอยู่ถึงบอกให้ลูกตัวเองเชื่อฟัง ยัยบ้านี้มัน โอ๊ย~ แคคิดว่ายัยเบลล์ต้องโตขึ้นมาโดยการตกอยู่ภายใต้อำนาจมืด ของยัยบ้านี้ ฉันคนนี้ก็ทนไม่ได้จริงๆ ขอพูดอะไรสักหน่อยเหอะ สมงสมอง โคนล่างไปหมดแล้วมั้งเนี่ย

"เบลล์ พี่ถามหน่อยนะ หนูอยากโตไปเป็นผู้ใหญ่แบบไหน"

"ครับ?"

เบลล์ทำหน้างกับคำถามของฉัน ก่อนที่ฉันจะไหวไหล่เด็กเล็กน้อย แล้วพูดต่อ

"พี่หมายถึงถ้าหนูอยากโตไปเป็นคนดี ต่อให้พ่อแม่จะบอกไว้ว่ายังไงก็ตาม หนูก็ห้ามเชื่อฟังยัยบ้านี้มีเข้าฝือออกนั้นเด็ดขาด เข้าใจที่พี่พูดใช่ปะ"

"อ้าว งั้นเบลล์ต้องเชื่อฟังใครอะ พี่บิวเหรอ"

"=_= ถ้าอยากกวตั้นแบบมันก็เอาเลยจ้า ตามสบายเลยหนู~"

"งั้นลุงคม?"

"จริงๆ ลุงคมก็ไม่แย่นะ โดยรวมนางก็มีความดีงามอยู่ แต่ก็อย่างที่รู้ๆ ว่านางแพ้ยัยบ้านี้ ไม่เคยมีปากมีเสียง ไม่หือไม่อือ เหมือนเกิดมาเพื่อเป็นทาสยัยบ้านี้ อะ หนูอยากโตไปเป็นทาสยัยบ้านี้เหรอ"

ฉันพูดเล่นนะว่าบ้านหลังนั้นมันประหลาดทั้งบ้าน วันดีคืนดีฉันก็เห็น ลุงคมนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวออกมารำไท้เก๊กอยู่หน้าบ้านอย่างไม่เกรงใจสายตา เพื่อนบ้านเลยแม้แต่หน่อย ไหนจะบ้านี้ที่มักทำตัวเป็นแม่ลุงคมมากกว่า เป็นเมีย ส่วนอิตาบิวก็เป็นเพื่อนที่ฉันไม่อยากจะยอมรับว่ามันเป็นเพื่อนสักเท่าไร ฉันว่าถึงมันจะกวตั้นกระที่กัสนั้นไปนิด แต่ก็ใกล้ชิดกับคำวปากดิตรรรดามากที่สุดในตระกูลของมันแล้วอะ

"ละถ้าอยากโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเบลล์ต้องทำไงอะ"

เจ้าเบลล์คลานเข้ามาใกล้ฉันที่นั่งอยู่บนโซฟา...อีกนิดมันจะนั่งตักฉัน อยู่แล้ว แต่ฉันไม่ถือเพราะยังไงมันก็คือเด็กสิบสองขวบ

...ที่หล่อมาก

ยิ่งมันยื่นหน้ามาใกล้ขนาดนี้ยิ่งทำให้ฉันมโนไปไกลถึงใบหน้าในตอนโต
ของมันว่าจะหล่อรากเลือดเตือดตาลขนาดไหน ริมฝีปากบางสีแดงเซอริ
เหมือนกับทาทินต์เคลือบไว้ แต่เชื่อเถอะว่ามันเป็นสี่ธรรมชาติ เเวอร์...

เวอร์ เวอร์ เวอร์ เวอร์ เวอร์ เวอร์ และเวอร์

ทำไมกัน...ทำไมฉันถึงกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากเหมือนกำลัง
ตื่นเต้นกับอะไรสักอย่าง

อย่าบอกนะว่าฉันคิดอกุศลกับเด็กนี้!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622405.html>